

Borghjerg: Der var en Ting under Forhandlingerne, jeg særlig lagde Mærke til, det var den Munterhed, den næsten stormende Munterhed, der modtog de Erklæringer, som fremkom fra det ærede Medlem for Hornsletkredsen (K. Kristiansen) og det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), og denne Munterhed er lige saa betegnende som de Hør, der lode fra Højres Side til Udtalelserne fra det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen). Disse Hør netop fra den Side og den almindelige Munterhed fra det hele Ting, synes mig, ere betegnende: Dette tilkendegiver Situationen. Den minder mig om Hørups Ord om Venstre, at det paa et vist Tidspunkt var saa usselt, at det ikke en Gang kunde gaa i Stykker. Han mente aabenbart dermed, at dette Partis enkelte Medlemmer ikke havde Principper, for havde de Principper, saa maatte det gaa i Stykker, dersom en Del af Medlemmerne eller Lederne krænkede disse Principper. Ganske vist, Venstre gik i Stykker, er gaaet i Stykker mange Gange gennem Tiderne. Det laa naturligvis i, at Venstre havde Personer i sin Midte, Personligheder i Spidsen, der kæmpede for visse Principper. Naar Venstre nu i en Række af Aar har holdt saa godt sammen, som det har, er det aabenbart, fordi det ikke længere har Personligheder i sin Ledelse.

Den Dagsorden, der stilles her af det ærede Medlem fra Løvel, er jo aabenbart bleven til efter overordentlig vanskelige Fødselsveer paa lange og stormende Møder. Den er jo saa vag og i den Grad fint udarbejdet i alle sine Enkeltheder, at jeg i og for sig beundrer den Kunst, hvormed den er lavet, saaledes at hele det, som Formanden forbyder at betegne med det Begreb, som vi alle kende i dansk Politik, gaar helt sammen om den, saadan at der hverken i det store Flertal eller i Ministeriet er den mindste Revne eller Sprække. Der udtales en meget omhyggelig begrænset Tilslutning til de Foranstaltninger vedrørende Søforsvaret, for hvilke Konseilspræsidenten har gjort Rede her i Dag. Det er en meget omhyggelig Begrænsning af, hvad det er, Tinget slutter sig til. Der er ikke Tale om Indkaldelserne, der er ikke Tale om den ekstraordinære Udskrivning af 25,000 Indkaldelser i Hui og Hast paa et saa kritisk Tidspunkt, at det, som den ærede Ordfører for Forespørgerne sagde, maatte henlede Europas Opmærksomhed paa os. Dernæst udtales der ikke Tillid til Regeringen i sin Almindelighed, endnu mindre Tillid til den højterede

Krigsminister og hans Virksomhed til Forsvarsvæsenets Ordning i Danmark, men derimod Tillid til, at Regeringen vil lade sig lede af Hensyn til Danmarks Neutralitet.

Det, der har bevirket den Uro ude i Befolkningen, som alle ærede Medlemmer ville vide findes, det, der har bevirket, at der maatte holdes tre lange og bevægede Partimøder af Venstre, inden man endelig kunde samles om denne Dagsorden, det, der har bevirket, at en Række Venstreblade have udtalt deres Mistillid til Regeringen i dette Øjeblik, er jo aabenbart først og fremmest den Ting, at der i Regeringen sidder en Krigsminister som den nuværende. Han er Bekymringens Genstand. Det er udtalt fra et Venstreblad, at han er Kilden til den Uro, der i dette Øjeblik behersker det danske Folk. Nu vilde det have klaret Situationen ikke saa lidt, om den Dagsorden, der er bleven foreslaaet af det ærede Medlem for Løvel, havde sagt rent, klart og bestemt det, det kommer an paa: Har denne Krigsminister Tillid hos dette Tings Flertal og dermed hos Befolkningen eller ej? Det vilde have klaret Situationen ganske overordentlig, om Dagsordenen havde lydt saadan: „Idet Tinget udtaler sin Tilslutning til de Foranstaltninger, der ere trufne, og sin varme Paaskønnelse af Krigsministerens Virksomhed for Ordningen af Danmarks Militærvæsen og derunder sin Tillid, sin fulde Tillid til Ministeriets hele Politik, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen“. En saadan Ændring burde egentlig stilles til Dagsordenen. Men da jeg er bange for, at Formanden ikke vil tillade det, og da det fra vor Side nærmest vilde blive betragtet som Ironi, som man kunde komme bort fra ved at sige: Vi stemme ikke over eller om et Forslag, der stilles ironisk, saa ved jeg ikke anden Udvej, end at Højre maa stille det Forslag. — Hvis Højre stillede det, vilde det for det første ganske sikkert udtrykke Højres inderste Mening, den, som er kommen til Orde f. Eks. gennem den Tale, som det ærede Medlem, der sidder bag ved mig (Martin Madsen) holdt ovre i Odense, den, som er kommen frem gennem Højres Presse, at Højre for Tiden nærer en aldeles grundmuret, en aldeles urokkelig Tillid til Krigsministeren, en Tillid, som det derfor netop burde være Højres Opgave at tilkendegive under Forhandlingerne i Dag. Det vilde dernæst ikke blive betragtet som Ironi, det vilde blive betragtet som ramme Alvor, og Tingets store Fler-